

[Victor Pürschel.]

undgaa at smitte hinanden med Tuberkulose — saadan er der en hel Række Emner, som kunde indtales paa Grammofonplader og derved naa ud til Kredse, man nu ikke har praktisk Mulighed for at faa fat i.

Jeg henstiller dette til Statsministerens velvillige Overvejelse og kan i øvrigt tilsige mit Partis Medvirkning til Gennemførelsen af det forelagte Lovforslag, hvis Begrundelse vi tiltræder, og ogsaa de Bemærkninger, der er gjort af de to ærede foregaaende Ordførere.

Steen: Jeg betragter det foreliggende Lovforslag som en naturlig og forudselig Følge af den midlertidige Ordning, vi i sin Tid traf om i Stedet for den i Styrelsesloven forudsatte Skoleinspektør at ansætte Skolekonsulenter for henholdsvis Nord- og Sydgrønland, en Ordning, som det glæder mig af Bemærkningerne at erfare, at man maa betragte som særdeles tilfredsstillende. Realiteten i Lovforslaget kan jeg altsaa tiltræde, men jeg maa være enig med de foregaaende Ordførere i, at Ordene „danskuddannede Lærere ved den grønlandske Skole“ næppe paa tilfredsstillende Maade udtrykker de Kvalifikationer, men fra alle Sider er enig om, at de Mennesker maa besidde, der kan være Tale om at udnævne til Konsulenter. Men det vil næppe volde nogen Vanskelighed at tale os til Rette paa det Punkt, og jeg kan derfor tilsige vor Medvirken til, at Tilsynsforholdene paa Grønland ordnes paa det her foreslaaede Grundlag.

Valdemar Thomsen: Det var unægtelig med nogen Forbavselse, jeg i Bemærkningerne til nærværende Lovforslag saa, at den ved Loven af 1925 oprettede Skoleinspektørstilling aldrig er blevet besat, og at der nu 12 Aar efter skal vedtages en Lovændring, der gaar ud paa, at denne Skoleinspektørstilling ophæves. Det er jo Meningen, at Statsministeren skal have Bemyndigelse til at ansætte Skolekonsulenter. Det er ikke et meget omfattende Forslag, men det giver mig Anledning til paa ny at rejse det Spørgsmaal, om ikke Tiden er inde til netop gennem Undervisning, gennem Skolen at træffe Forberedelser til en gradvis Aabning af Grønland, om det ikke

i Stedet for en lille forholdsvis ubetydelig Ændring i Loven om Grønlands Styrelse var paakrævet at iværksætte et gennemgribende Reformarbejde. Nu er der altsaa Tale om Skolespørgsmaalet, og at Opdragelse og Undervisning maa være Grundlaget for den nye Tid, som den grønlandske Befolkning aabenbart venter — jeg har Indtryk af, at Socialdemokratiets ærede Ordfører havde den Tanke, at Grønlænderne tørster efter at lære Dansk, og at Danmark har Pligt til at befordre en saadan Udvikling —, er der efter min Mening ingen Tvivl om. At hele Spørgsmaalet ikke for længst er taget op til Løsning, er mig for øvrigt noget af en Gaade, da Foranledningen til, at det kunde ske, er givet for mange Aar tilbage netop gennem den Beretning, som det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel kort var inde paa, en Beretning fra Knud Rasmussen om Erfaringer og Iagttagelser fra en Ekspedition, ikke til Canada, som det ærede Medlem antydede, men til Alaska. Knud Rasmussen fremhæver netop i det Foredrag, som han i sin Tid holdt paa Rigsdagen — jeg ved ikke, om det ærede Medlem ogsaa var inde paa dette —, at der ikke er noget at lære i Canada, saa jeg vil advare mod, at man beslutter sig til at sende en Delegation til Canada.

Ingen tør sikkert bestride, at Knud Rasmussen mere end nogen anden havde Kærlighed til Grønland og til dets Befolkning. Ingen havde som han Kendskab til Befolkningen og til Forholdene deroppe, og derfor havde ogsaa netop han alle Betingelser for at give Anvisning paa, hvordan et primitivt arktisk Samfund kunde føres frem fra de fattige og usle Kaar, som de faktisk lever under, til at faa i hvert Fald en beskedent Andel i de moderne Kultursamfunds Velstand og Goder. Det kan — og det indrømmede Knud Rasmussen aabent og ærligt — aldrig skabes under det aarhundredgamle Monopolstyre, som Grønlænderne er inde under, og som for længst har overlevet sig selv. Det var den Erfaring, som Knud Rasmussen gjorde paa sin for øvrigt aarelange Rejse gennem eskimoiske Stammer fra Grønland ned til Alaska og helt ud til Stillehavet. Knud Rasmussen rejste ud som Tilhænger af Monopolet og det lukkede Land, men han kom hjem som Modstander og som Forsvarer og Fortaler